

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Udrag fra Katten, eller Kiærligheds Triumf

Citation: Baggesen, Jens: "Eventyr og Fortællinger. - 1889", i Baggesen, Jens: *Eventyr og Fortællinger. - 1889*, 1889-1903, s. 42. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen01val-shoot-idm139893714763616/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Eventyr og Fortællinger. - 1889

At den skal forestille mig som Kriger
 I Tvekamp med en Roland af en Kat.

Hver Elskovs-Altsejst i sig en Scene
 Digt havde spilt sin Rolle meget slet;
 Kun Elsker, kun Elsker alleene,
 Skiondt bunden, fanges ikke her saa let.
 Hver anden tabte Modet, som jeg tænker:
 Kun Amors Slave kender ingen Frygt.
 Min Siæl er kiel i min Semires Lænker,
 I hendes Slaverie jeg lever trygt.
 Et tyngt disse Klæder; men de lette
 Med Lynildstraalens susende Galop
 Min glade Aand høit over Jorden op,
 Og den ved Siden af Kronion sætte.
 Stolt stuer jeg paa Jordens Farer ned
 Igjennem Glandsen af Semires Smile,
 Og frygter ei den nære Tordenfile,
 Om end min Sidemand var nok saa vred;
 Tryg, om end alle Himlene nedtordned,
 Jeg flytter ei en Fod, men bliver paa mit Sted,
 Om for mit Die alle Sole forned'
 Og alle Kloder under mig bortgleed.
 Saa mægtig er din Troldom, Erycine!
 Den, du fortryller, ingen Fare flyer,
 For ham er Spøg, hvad andre synes Pine,
 For ham, skiondt uberæbnet, Alve flyer.

Herpaa er jeg just ei det eeneste Eempel:
 Horaz stadsæster det: han kionde Elskovs Magt
 Saavel som jeg, var Helt, Poet, og usorragt;
 Og snurrtigt nok, vi to (alt vel tilhammenlagt)
 Har overalt saa got som samme Stempel:
 Han i Venusium var født, jeg i Korsøer;
 Han levede paa Landet, jeg i Byen;

Han løfted Cæsar og Mæcen til Skyen;
 før jeg gjør sligt, af Sult jeg heller døer;
 Han kyse tidt tre, fire, fem, sef Piger;
 Jeg een — og neppe det, som jomne siger;
 Han sluffede sin Tøst med god Falerner-Vin;
 Med Pøblingsøens Vand jeg sluffer min;
 Han var en stor Poet — og jeg en lille:
 Kort jagt, naar, uden Frygt for Aristark,
 Jeg sammenligner os à la Plutark,
 Saa kan man os knap fra hinanden skille.
 Og Elfvog gav os Mod, at trodse begge to,
 Han den sabiniske Uls, jeg Siellands-Kattens Kloe.

For nogle Dage, hvilken dog saa lige
 Jeg ikke tørde just med Dished sige;
 Nok er det, at det var engang en Dag,
 Jeg tog mig for, at komme, see, og vinde
 Min hidtil demanthærdebe Gudinde,
 Som ikke var saa ganske let en Sag.
 Man mærke vel, at jeg aldeles ikke
 Er nogen Paris eller Ganymed,
 Og ikke synderlig kan fruentimmer stille
 I Dinene, saa vidt jeg veed;
 Thi alt, hvormed man Damerne behager,
 Alt hvad det smukke Klen især indtager,
 Smaaabitte Fodder, og en smuk Frisur,
 En smidig, let og ledelos figur,
 Der i forunderlige Caprioler
 Har Centrum Gravitatis hist og her,
 Snart i sin Hat, og snart i sine Saaler;
 En Vittighed, som, naar og hvor det er,
 Kan eene, hele Timer, tællelig
 Trods sund Fornuft, for hele Kredsjens Næser,
 Frembringe Myriader af Fadæser —
 Alt sligt har umild Skæbne nægtet mig.